

**ZEMĚ
DIVŮ**

HOROR

**ZOJE
STAGE**

AUTORKA BESTSELLERU DĚTSKÉ ZOUBKY

Z E M Ě   D I V Ů

Copyright © 2020 by Zoje Stage

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Ludmila Baláková, 2021
Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2021
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-1740-8 (pdf)

**Z E M Ě
D I V Ů**

**Z O J E
S T A G E**

*Pro milované ženy,
které mě udržují při smyslech*

Deb, Lisu a Paulu

*A pro mámy superhrdinky, které nesou
na svých bedrech tíhu celého světa*

Nebyla žádná slova, slova už neexistovala. Čas a vědomí byly plynulé. Abstraktní. Ale bylo tu povědomí. A s ním také naléhavost. Smrt.

Smrt.

Smrt jako bubnování volající z minulosti. Měla známou vůni.

Smrt.

Jako by se s ní setkala už dříve.

Orla se snažila nepřemýšlet o tom jako o amputaci, ale cítila to tak. Když opouštěli byt v New York City, byla to noha. Týdny kulhala severním směrem a teď, když mávala na rozloučenou rodině svého manžela z Plattsburghu, to byla ruka. Druhou rukou si zapnula bezpečnostní pás a zadívala se na své zbývající chodidlo, nazuté v botě a zabláčené. Toto tělo už nikdy nebude tančit. Už žádné vzrušení, které se objevuje v okamžiku, kdy se zvedá opona. Už žádný potlesk. Už nebude nutit své šlachovité končetiny, aby se pohybovaly v souladu s hudbou. Jen přežívání. A nekonečné lesy.

Těch několik prvních týdnů po ukončení její kariéry byl Shaw úžasným partnerem. Denně jí zdůrazňoval, aby se zaměřila na pozitiva: její neustále napjaté svaly se mohly konečně hojit, netrpěla už žádnými zčernalými nehty na nohou a nemusela trávit hodiny denně ve společnosti zpacených a páchnoucích lidí. V duchu nového života, který si plánovali, oceňovala hlavně opravdovost jeho optimismu. Nevzpomínala si, že by si kdy stěžovala, přinejmenším ne tak často a rozhodně ne proto, že by si snad přála, aby se její život změnil. Někdy se prostě spisovatelovy tužky otupí a malířovy štětce zatuhnou. To jsou běžné potíže každého

povolání. V jejím povolání jsou těmi potížemi bolesti. Ale nikdy nebyly důvodem, aby se rozhodla zanechat umění.

Jenže hluboko uvnitř už to věděla. Ve svých jednačtyřiceti letech byla pro balet stará a všechno vyžadovalo více úsilí než kdysi. Její čas nadešel. A ona souhlasila – konec její kariéry znamenal začátek Shawovy. Teď byl na řadě on, aby si splnil své umělecké sny.

V některých dnech necítila nic jiného než vzrušení z té velké změny, skutečného dobrodružství. Ale v jiných... Stěhování do blízkosti Adirondackého pohoří bylo trochu extrémnější než to, co si kdysi představovala, když *opuštění města* pro ni znamenalo přesun do Pittsburghu, kde vyrostla. Bylo to menší město, nejlepší ze všech na světě: rozmanité, kulturní, nepřiliš drahé. Mohli tam mít pěkný rodinný dům, podle manhattanských měřítek rozlehlý, kde by si jejich děti mohly od rána do večera hrát s babičkou a dědečkem. Její rodiče by byli rádi, že je mají tak blízko. Ale jako pár také přijali za svou filozofii chopit se příležitostí. A objevovat. Přijímat možnosti zjistit na neobvyklých místech něco o sobě samých.

„Carpe diem,“ zamumlala.

Její okamžik smíření bleskově zamrzl, roztříštil se a ona popadla dech. Tam, u krajnice. Pár nohou. Státé tělo.

Jak auto přijíždělo blíž, uvědomila si, že to je dost skutečné – žádná iluze. Ale byla to zadní část jelena, ne člověka. Uviděla i jeho zbytek, jak ho míjeli, přední nohy zkřížené v modlitbě, kolem lebky sníh zbarvený krví. Ohlédla se. Cesta se za nimi rozplývala, smazána deštěm se sněhem. Dřív to tak nevnímala, když věděla, že se na konci dne vrátí k Walkerovi, Julii a chlapcům. Les houstl a pohlcoval světlo. Nebylo návratu.

Shaw obrátil pozornost od cesty k ní. „Řekla jsi ‚Carpe diem‘?“

Orla se k nepřátelskému světu za sklem otočila zády. Jeho úsměv jí připomněl, že by měla pokračovat v dýchání. Ve vlasech měl modré skvrny. To se stalo běžným jevem během minulého roku, kdy konečně porozuměl chvějící se šipce svého vnitřního kompasu. Začal s malými plátny a akrylovými barvami, ale plátna se postupně zvětšovala a současně jejich byt získával vůni lněného oleje a terpentýnu, když přešel na novou malířskou techniku. Nebyl zrovna pečlivý, takže téměř vždy aspoň kousek z jeho kůže, oblečení nebo vlasů poskytovaly vhled do jeho každodenní práce. Ačkoli to, co měl ve vlasech dnes, byla nejspíš omítka z nově renovovaného pokoje jejich dcery.

„Opravdu?“ zeptala se. „Ano, myslím, že jsem to řekla nahlas. Je to přece to, co děláme, že?“

„Přesně tak. Užíváme si den naplno! Jsme opravdoví carpediemisti.“

Mírně se pousmála. Někdy bylo jeho nadšení nakažlivé. Otočila se zpátky k zadnímu sedadlu a doufala, že zachytí záblesk úsměvu také na tváři své dcery. Ta seděla za ní a hleděla z okna, s očima na obloze. Eleanor Queen – zkráceně Ele nebo pro někoho Eleanor, ale nikdy ne pro její matku. Orla se modlila, aby si holčička nevšimla toho mrtvého jelena. Chtěla divočinu – a Adirondacké pohoří tak stále nazývala –, protože pro její přemýšlivé dítě byla nejlepší. Eleanor Queen se nezdála být dost kurážná a ambiciózní, aby absolvovala své dětství ve městě. V devíti letech se bála tmy. Byla to jedna z mnoha úzkostí, kterou Orla a Shaw rezignovaně akceptovali. Sami byli dost imaginativní, takže nemohli s čistým svědomím slíbit-slíbit-slíbit, že v té tmě nic děsivého nečíhá. A chápali, že mnoho z obav jejich dcery je pragmatických: z rušného schodiště sestupujícího do hlubin metra, ze sirén upozorňujících na nebezpečí, z chodníků přeplněných spěchajícími chodci.

Vedle její dcery byl v dětské sedačce uveleбенý čtyřletý Tycho. Rytmicky narážel do svého kolene chundelatým losem s dlouhýma nohama a zpíval si polohlasem svou vlastní melodii i slova: „Nahoru a dolů... jedeme k nám domů... táta musí řídit... nesmíme se ztratit...“

Stejně tak, jako se pokusila plně přijmout myšlenku stěhování – kvůli dětem a protože Shaw to tak strašně moc chtěl –, stejně tak ji zastínil strach, že její městská rodina se do žádné divočiny prostě nehodí. Tento pocit ji pronásledoval celou cestu. Inkoustově černý přízrak s jakoby lidským tvarem, který mohla téměř vidět na okraji svého zorného pole.

Otočila se zpět k Shawovi, připravená požádat ho o ujištění (tak jako nejméně stokrát předtím), že promysleli všechny možnosti a jsou na nový život skutečně připraveni. Ale jakmile se na něho zadívala, už se nemusela ptát. Byl tak spokojený a dychtivý, s rukama předpisově umístěnýma na volantu v poloze za deset minut dvě. Řídil jejich výhodně pořízené starší SUV s pohonem všech čtyř kol, jako by to bylo něco, na co čekal, jako by se konečně dostal tam, kam patřil. A možná to tak bylo. Viděla ho s novou jasnozřivostí. Neupravený knír, špína pod nehty, způsob, jakým jeho teplá bunda vypadala o dvacet let starší, přestože ji koupili teprve nedávno. Adirondacké pohoří bylo jeho domácím územím.

Narodil se v Plattsburghu, kde také strávili poslední tři týdny s jeho bratrem. Když si googlovala města poblíž Plattsburghu, dostala jen seznam autentických vesniček. Nejbližší skutečné město dle jejich standardů – Montreal – dokonce ani nebylo ve stejné zemi. Shaw možná nikdy nebyl mužem z města, ale jeho tvůrčí impulsy ho tam nakonec zavedly.

A co ho tam udrželo? To, jak zbožňoval Orлу? Někdy viděla sama sebe jeho očima – s tou nefalšovanou třpytivou úctou k jejímu talentu a obdivem jejího elánu.

Možná si zpočátku, když se nejprve stali milenci, myslel, že troška jejího zlatavého prachu by se mohla přenést i na něho. Nestěžoval si, když se tak nestalo. Nikdy neřekl, že se vzdává svých vlastních snů. Respektovala ho za to, a tak se drželi městského životního stylu, i když jejich přátelé hleděli do budoucnosti a odcházeli hledat jiný život nebo aspoň více prostoru v Brooklynu či Astorii. Potom přišla na svět Eleanor Queen. A pak Tycho. Dvakrát se dokázala vrátit z mateřské dovolené zpátky – to bylo u její profese vzácné –, ale Empire City Contemporary Ballet nebyla nijak elitní a nevládlo v ní tak konkurenční prostředí jako v proslulejších společnostech dole ve městě. A Orla na tom pracovala. Její vůle dostat se tam, vydržet a ještě se dvakrát vrátit zacházela dokonce za hranice toho, co jí její schopnosti a tělo mohly zaručit do budoucna. Stala se z nich typická manhattanská rodina, namačkaná v miniaturním dvoupokojovém bytě, což dost omezovalo jejich další vyhlídky.

Shaw zasunul céděčko do přehrávače na palubní desce. Akustická hudba, překvapivě melancholická. Nikdy se nezeptal ostatních, co by rádi poslouchali. Orla víceméně živila celou rodinu, se svým impozantním, i když ne moc hvězdným talentem to dokázala snadno, ale byl to Shaw, kdo vždy udával v jejich rodině tenhle beatnický tón. Orlin otec ho za jeho zády nazýval fušerem. Ona si nemyslela, že to bylo úplně fér, protože Shaw na sebe převzal většinu domácích povinností, o které se spolu měli dělit. Ale bylo nepopiratelné, že je těžké jasně určit Shawovu profesi. Něco si vydělával hraním na kytaru na venkovských

vystoupeních, občas recitoval ostatním svou poezií. Napsal filmový scénář, fotografoval a snažil se vyřezávat ze dřeva, i když se mu nikdy nepodařilo vytvořit sochy, které si představoval. Ale to všechno se změnilo během minulého roku, kdy se po dlouhém uvažování rozhodl pro zlatou střední cestu a snažil se přizpůsobit tomu i svoji každodenní disciplínu.

Během své okružní cesty po galeriích v Chelsea (což byla jeho oblíbená, pravidelná a navíc bezplatná aktivita) byl zcela uchvácen jednou výstavou a v následujících dnech ji pak navštívil ještě nespočetněkrát. Poté s nezvyklou sebejistotou prohlásil, že ví, co musí udělat. Naměroval svou energii do malby poněkud neskutečných verzí věcí, které předtím fotografoval. Zpočátku ho přitahovaly výhledy na město, směsice odvážného realismu s nádechem nečekaného rozmaru. Byly tak sofistikované a vytríbené, že jeho předchozí malířské pokusy proti nim vypadaly jako čmáranice. Jeho skutečnou touhou však bylo obrátit zrak na svět přírody. Kdyby za tím bylo jen to, že potřebuje více prostoru – což by určitě bylo, pokud by chtěl pokračovat v malování na cokoli většího než víko krabice od bot –, Orlu by možná o nutnosti přestěhování na venkov nepřesvědčil. On ale najednou potřeboval přírodu tak, jak její srdce divy kdysi potřebovalo město.

Svůj nový pozemek navštívili poprvé před šesti měsíci. Shawův bratr Walker je na něj upozornil brzy poté, co začali mluvit o tom, co by *mohli* dělat a kde by to *mohli* dělat. Ani jednomu z nich se ten dům moc nelíbil. Stará dřevěná usedlost byla zchátralejší a stíněnější, než si Orla přála. Ani se neobtěžovali ukázat ji dětem, protože ji rozhodně nepovažovali za skutečného kandidáta, i když se nacházel jen kousek od nepopiratelně malebného města Saranac

Lake. Jediné, co Shawa opravdu zaujalo, byl strom: obrovská borovice asi padesát metrů za domem, jejíž mohutný kmen jako by vyrůstal přímo ze středu Země, obklopená menšími stromy jako strážci.

Zatímco tehdy realitní makléř telefonoval v autě, Orla a Shaw se šli podívat až ke stromu. Shaw se naladil na sířenu jeho volání a teď měl ruměnc v obličeji.

„Když jsem jezdil se svým tátou tábořit, viděl jsem podobný strom trochu severně odsud. Byl jsem ještě dítě, mohlo mi být asi devět – jako je teď naší Bean. Řekl jsem tátovi, že ten strom *cítím*. Vážně jsem *něco cítil*. Tenkrát jsem si možná poprvé uvědomil, nebo o tom aspoň přemýšlel, svět přírody, která nás přežívá, která viděla historii a možná zaznamenává čas svým vlastním způsobem. Můj bratr se mi posmíval – to bylo normální, nic jiného v té době ani neuměl. Ale táta řekl něco opravdu zvláštního – tak zvláštního, že si to stále pamatuji, a dokonce i Walkera to zarazilo.“

„Co řekl?“ Orla ho vzala za ruku. Shawův otec zemřel před lety na rakovinu slinivky břišní a ona si často přála, aby ho bývala mohla lépe poznat.

„Někdy, když jsi venku ve světě – měl na mysli hory a lesy, kde prožil celý život –, poznáš ostatní části své duše.“ Shaw se na ni podíval a znovu přemýšlel o těchto slovech. „Netušil jsem, co tím myslí. Ale od toho dne jsem pokaždé, když jsem šel do lesa, něco hledal.“

„Část sebe.“

„Možná.“

„Tvůj táta tě učil... vidět, že jsme součástí něčeho většího. To se mi líbí.“

„Jak jsme spojeni.“ Držel její tvář v dlaních a políbil ji. Orla pocítila závrať a zachichotala se, jako by se vrátili v čase do své první zamilovanosti.

Právě když vztáhli ruce ke stromu, fascinovaní jeho prastarou kůrou, přerušil ticho makléřův hlas. Spěchali za ním.

Orla si myslela, že tou jednou návštěvou to skončilo. Zajímavá nabídka, příjemný výlet, ale nic víc. Ale když se vrátili domů, Shaw začal mluvit o snu, který se mu neustále vracel: Orla a děti žijí na tom místě. Květy. A vize jeho samého v místnosti vedle obývacího pokoje, kde tvoří mistrovská díla. Nepřestávali o tom pozemku mluvit. O krásném prostředí, jarní mozaice plné zeleně a o tom zvláštním stromě.

„Je to, jako by teď byl naším strážcem,“ řekl Shaw. „Vidím ho v každém svém snu, jak se tyčí v dálce za domem.“

A jeho malířská technika se zlepšila, rozvinula, obrazy obsahovaly více a více divokých rostlin, i když ještě nepustili město. Jak se jeho vize zhmotňovaly na plátnech, dodávalo mu to stále více odhodlání.

„Volá mě k sobě. Myslím si, že je to moje múza.“ Prastarý strom shlížející přes vrcholky budov začal pronikat do jeho práce.

Orla žádné volání přírody neslyšela, ale svému muži důvěřovala. Bylo vzrušující – pro oba – vidět, jak našel sám sebe díky tomu, že sám sebe ztratil v tvorbě svých obrazů. Orle se moc líbilo, jak pozemek sám připomněl Shawovi jeho otce a filozofické lekce, které od něj dostával. Když o tři měsíce později znovu zašli do realitní agentury, zjistili, že cena se mezitím snížila. Majitelé, kteří bydleli v jiném státě a nemohli se o dům starat, se ho chtěli zbavit doslova za každou cenu. Orla se Shawem nabídli poměrně nízkou částku, a když ji majitelé přijali, všechno se dalo do pohybu.

„Jsou tam už všechna okna, tati?“ zeptala se Eleanor Queen ze zadního sedadla. Zněla stejně znepokojeně jako obvykle.

„Okna s dvojitými skly. Žádný vítr se dovnitř nedostane.“ Shaw se usmál na svou dceru do zpětného zrcátka. V posledních měsících viditelně ožil – Orla si toho povšimla, když začali poprvé vážně mluvit o přestěhování, a během posledních třech týdnů to umocnilo ještě jeho nadšení z nového ateliéru. Někdy se to projevovalo tak, že chodil nebo mluvil příliš rychle, jindy zase poklepal prsty nebo nohama. Z jejího klidného manžela se postupně stával maniak a Orla si nebyla jistá, zda se jí to líbí.

Ačkoli děti neviděly dům až do chvíle, než opustily město, od té doby, co bydleli u Walkerových, už pravidelně sledovaly postup renovace během jednodenních výletů. Byla to zábava, být pohromadě s dalšími lidmi z Bennettovy rodiny. Shaw měl se svým bratrem nenuceně kamarádský vztah a švagrová Julie byla také moc milá. Orla (po svatbě Bennettová, i když si nechala také své původní příjmení Moreau) si užívala jejich vřelé rozhovory a život v rodinném kruhu. Chlapci si také překvapivě dobře zvykli. Dvanáctiletému Derekovi nevadilo vzdát se svého pokoje ve prospěch Shawa a Orly a čtrnáctiletý Jamie nastěhoval do

svého pokoje všechny mladší děti. Eleanor Queen a Tychovi se zdálo nesmírně zábavné, že v noci sdílejí jednu nafukovací matraci. Děti byly bratrance a sestřenicemi, přesto Orla považovala za pozoruhodné, že Walkerovic chlapci tak rychle zabavili jejich devítileté a čtyřleté dítě. Dospělí mezitím jezdili sem a tam mezi oběma místy v různých konfiguracích, aby pro své potomky připravili nový starý dům co nejdříve.

Hlas její dcery, stále plný obav, ji přivedl zase zpátky do reality. „A nebude nám zima?“

Cesta byla mokrá a černá. Stromy holé a černé. Pruhy zmrzlého sněhu vystřelovaly od kol horizontálně kolem oken.

„Je tam úplně nový kotel,“ řekl Shaw s úsměvem. „Stál tisíce dolarů!“

„Ten nám uvnitř udělá útulné teplo,“ řekla Orla a otočila se na dceru, aby ji uklidnila. „A vyčistili jsme také komín pro kamna na dřevo, všechno je připravené. Úplně už tě před nimi vidím schoulenou s knihou v ruce.“

Eleanor Queen se začala usmívat. Ale pak opět upoutal její pozornost poletující sníh, ze kterého už byla opravdová sněhová vánice, a její malé obočí se zamračilo.

Shaw byl na ten zatracený kotel tak pyšný, jak bývají jiní muži nadšení z nějaké fantastické italské motorčky. „Tohle je srdce našeho domu,“ řekl jí, když stáli ve sklepě a pozorovali, jak ho dělníci usazují na místo. „Srdce našeho nového domova.“

Ale Orla v tom začínala vidět problémy. Všechny ty finanční náklady. Dům a pozemek. Jejich SUV, i když ojeté. Kotel a okna. Nový generátor pro případ, že by nešla elektřina – protože dokonce i jejich voda, kterou tahá čerpadlo z hluboké studny, byla závislá na elektřině. A spousta těch každodenních drobností, které měly udržovat všechno

a všechny v provozu, naživu a zdravé. Už utratili veškerou hotovost, kterou mohli postrádat, ale na rezervy si ještě pořád dávala pozor.

Jejich byt v Chelsea, který vlastnili dvacet dva let, prodali snadno a s pěkným ziskem, takže Orla mohla svému otci splatit zálohu, na kterou jim půjčil. On to ale odmítl. „Nechte si ty peníze na vzdělání vašich dětí. Co když už tady v té době nebudu?“

Trápilo ji každé jeho slovo – jednak nepředpokládal, že bude naživu, až její děti budou nastupovat na univerzitu, a jednak pochopil bezprostřednější problém: že jejich úspory prostě tak dlouho nevydrží a budou je potřebovat na hypotéku, jídlo, služby, provoz auta a další nutné výdaje.

Shaw od ní možná očekával, že si sežene práci, pokud by se věci vyvíjely špatným směrem. On tady byl přes kreativitu, její starostí byla domácnost. Celé roky vylepšoval jejich příjmy různými zaměstnáními, dělal číšníka, barmana, daňového poradce, nechával se najímat na různé dočasné práce. Možná by teď mohla dělat něco podobného – kdyby ovšem žili v Plattsburghu, asi hodinu cesty na severovýchod od jejich usedlosti. Ale jejich pozemek – zalesněná část země, kde široko daleko nebylo vidět nic, co by bylo dílem lidské ruky, vysoko nad nejbližší prašnou štěrkovou cestou v mírném kopci – byl za všemi jasně definovanými hranicemi. V New Yorku měla Orla všechno v dosahu chůze nebo veřejné dopravy. Teď se právě učila řídit, ale ještě stále si za volantem nebyla jistá. Ale musela. Dokonce i za příznivého počasí bylo všechno příliš daleko na to, aby tam došla pěšky. A za špatného počasí...

Podívala se z okna. Rozsáhlá oblast se mohla pochlubit nejnižšími zimními teplotami v kontinentálních Spojených státech. Nemluvě o sněžení.

Julie je poslala na cestu s velkou taškou zimního vybavení navíc – teplé kalhoty, vysoké boty, rukavice, dokonce i několik párů sněžnic – a navíc přidala několik sklenic s rajčaty a zelenými fazolkami, které zavařila na konci léta. Byla tady vlastně letní sezóna dostatečně dlouhá na to, aby se stihla vypěstovat nějaká zelenina? Byly právě tohle ty dovednosti, které by se Orla měla naučit, aby pomohla vylepšit jejich finanční rozpočet – pěstování, konzervování, zavařování?

Pokoušela se dodat svým dětem pocit velkého dobrodružství, zejména během těch týdnů, kdy byli nastěhováni u Walkerů, protože jejich vlastní dům byl zatím neobyvatelný. Tycho si buď nevšiml, nebo se nestaral o to, že se jeho život mění. Dokud měl v dohledu někoho, koho znal, byl šťastný. Ale Orlu trápilo, že Eleanor Queen se stále nemohla zbavit svých základních a zásadních obav. Byla už se v domě několikrát podívat, na vlastní oči viděla, jak se dům postupně zlepšuje. Tak proč si myslela, že to ještě není hotové? Kam si myslela, že ji rodiče chtějí vzít?

Nedávno Eleanor Queen sledovala, jak dělníci odstraňují stará okna. Když zmizelo to největší a zanechalo ve stěně budoucího obývacího pokoje hrozivý temný otvor, dívka popadla matku za ruku. „My umřeme?“

„Samozřejmě že ne!“ odpověděla Orla se smíchem a ruku dívce jemně stiskla. A na vteřinu tam byla pouze nafouknutá větrovka. Krev jí vzkypěla v panické představě, že se její dcera náhle vypařila. Pak pocítila teplou kůži Eleanor Queen a pocit zmizel.

„Co říkáte na to, že budete mít své vlastní pokoje?“ zeptala se Orla radostným hlasem, aby zahнала tu nepříjemnou vzpomínku. Shaw jel stále pomaleji, jak se viditelnost zhoršovala.

„Hurá!“ řekl Tycho, ačkoli zrovna on se o to pravděpodobně vůbec nestaral. Což bylo jen dobře vzhledem k velikosti jeho nového pokoje, který působil, jako by se někdo na poslední chvíli rozhodl přimalovat ho do plánu domu. Nebyl o moc větší než skříň, i když s oknem, a vznikl pouhým přidáním příčky do jedné z největších horních místností. Ale stále představoval víc osobního prostoru, než Tycho – nebo kdokoli z nich – doposud měl.

Když se narodila Eleanor Queen, z ložnice se stal dětský pokoj a Orla se Shawem si koupili novou rozkládací pohovku do obývacího pokoje. O několik let později přišly palandy. Všichni čtyři byli na stísněné bydlení zvyklí.

„A tatka má první ateliér, kde může tvořit svá mistrovská díla!“ řekla Orla. Usmála se, když se Tychova tvář, která vždycky dělala všem radost, rozzářila. Stále se usmívala, když se otáčela k Shawovi. Když byl šťastný, vypadal legračně, okolo očí měl vrásky jako půlměsíce a cenil zuby, zahnuté tak i onak, horní sedící přímo na těch spodních. Bláznivá grimasa. Ale jeho štěstí mu přála.

„Ateliér jenom pro mě... bude v našem novém domě,“ zpíval si a poklepal na volant do rytmu hudby z cédéčka. Aspoň věděla, po kom má Tycho tu zálibu ve švitoření o maličkostech.

Ateliér, který Shaw vídal ve svých snech, byl v prostorné místnosti vedle obývacího pokoje. Poprvé za patnáct let by měl Shaw svůj vlastní pracovní prostor se skutečnými dveřmi. Orla mu to trochu záviděla, ale připomněla si, že pokud on bude ve svém ateliéru, pak ona může jít do ložnice v patře – a zavřít se tam. Pro všechny to bylo něco nového: hodně pokojů, hodně dveří.

Tychovi se už zavíraly oči, malý los teď ležel roztažený na jeho klíně, také úplně vyřízený. Její vlastní tělo by chtělo to samé, cítila jeho tíhu a touhu spát. Stále pociťovala

dozvuky včerejší oslavy Dne díkůvzdání. Bolely ji nohy (stále dvě, navzdory přetrvávajícímu pocitu amputace) a ona by nejraději vyskočila z auta, chytila se za patu a natáhla si nohu až k uchu.

Vždycky si říkali, že Plattsburgh není tak daleko od jejich pozemku a že tam často budou jezdit na nákupy a rodinné návštěvy. Ale když teď jeli po silnici č. 3, zdálo se, že svět za nimi se vzdaluje, natahuje se k nepoznání a odstraňuje orientační body, které by je dovedly zpět. Orla se snažila to brát tak, že jsou stále v New Yorku – ve státě, ne ve městě –, ale jak to mohlo být tak odlišné? Bylo by snazší to přijmout, kdyby se to nezdálo tak úplně cizí. *Na sever od města* neznělo tak špatně, pokud ve vzduchu zůstalo viset slovo *město* a jejich domovským státem byl stále New York. Ale město bylo pryč. Její život byl pryč. A krajina – k nepoznání.

Zesílila hudbu a doufala, že tím přehluší šeptání větru za oknem. *Dlužíš mi to*, říkal. *Slíbila jsi to*. Shaw na ni nadšeně pohlédl a ona ho nechala, aby si myslel to nejlepší, co mohl – že je tak šťastná jako on. Ale dokonce ani melodické tóny strun brnkající kytary by jí neodpustily. *Dlužíš*. Ve vibrujících strunách. Její manžel by to nikdy neřekl, ale bylo to v tom tichém prostoru mezi nimi. *Je řada na mně*. *Domluvili jsme se tak*. A dokonce ještě jeden, jemnější hlas v pozadí, který se snažila potlačit. *Tvoje role je dohraná*. Opona spadla a už nikdy se nezvedne. A Orla se bála tmy.

Když odbočovali ze silnice na příjezdovou cestu, sních už tvořil souvislý koberec. Děti byly vzhůru, tváře přitisknuté k oknům. Samozřejmě že všichni už tady byli i předtím, ale nikdo z nich ještě v domě nestrávil noc nebo ho neviděl v takových zimních podmínkách. Shaw vypnul hudbu. Mlha, kterou vydechovali, se ve vzduchu mísila s očekáváním.

„To je krása!“ řekl Tycho, když měli usedlost na dohled. *To je úžasné.* Muselo to být tím sněhem, který na větvích stromů i na střeše vypadal jako cukrová poleva. Modrošedá barva domu byla tak stará, až se zdálo, že už ji deště a sních úplně vymyly, a okna možná kdysi mohla být jasně červená, ale nyní byla pokrytá jen rezavými skvrnami. Chtělo by to natřít dům zvenku, pokud má dřevo zůstat chráněné, ale až příští rok, protože už tak utratili hodně peněz. Orle dům připadal poněkud nestabilní, nepůsobil jako budovy z masivní oceli, kamene a cihel, které tak pevně podepíraly její předchozí život. Tuhle stavbu by mohl sfouknout i silnější poryv větru. Dvě patra zvětřalého dřeva, šikmá střecha, veranda snad ze zápalek, okna jako sledující oči a otevřená ústa.

„Dobře, jste všichni připraveni?“ Shaw zajel do samotatně stojící garáže tvořené třemi chatrnými stěnami,

dokonce ještě zvětralejšími než dům samotný. Její střecha byla strmá, aby se na ní nedrželo příliš velké množství sněhu. Podél vnější zdi byla vyskládána hradba palivového dříví připraveného k použití, napůl zakrytá modrou plachtou. A za zadní stěnou, kam neviděli, byl generátor. Jejich elektrikář upravil rozvody takovým způsobem, že kdyby došlo k výpadku proudu ze sítě, generátor automaticky nastartuje a začne dodávat vlastní elektřinu.

Děti si odepnuly pásy a vyskočily ven z auta. Obě měly vyplazené jazyky, připravené zachytit co nejvíce sněhových vloček.

„Ráda bych nechala některá okna otevřená,“ řekla Orla. Poslední velkou úpravou, která proběhla těsně před nastěhováním jejich nábytku, bylo malování pokojů a ona měla stále obavy z jedovatých výparů. Dělal si starosti také o jiné věci, méně jasné a hůře vysvětlitelné.

Shaw vytahoval z kufru SUV jejich zavazadla a krabice s potravinami. „Už by to mělo být v pořádku. Za těch pár dnů to určitě vyprchalo.“

Eleanor Queen a Tycho se točili dokolečka a užívali si sněhu. V záblesku paměti uviděla Orla sebe a svého bratra Otta. Tohle se jí ve vzácných okamžicích stávalo, když viděla své děti, jak si spolu hrají. Vzpomínka z dávné minulosti – film, který se rychle rozplynul. „Pojďme dovnitř. Zkontrolujete si své dokončené pokoje a pak můžeme začít vybalovat všechny vaše věci.“

Tycho, neschopný pohybovat se s rozvahou, se rozběhl k verandě a divoce kolem sebe mával rukama. Zábradlí verandy bylo uprostřed mírně prohnuté, protože půda pod ním se nerovnoměrně prosedla. Shaw s taškami pod každou paží otevřel vchodové dveře se svým poskakujícím synem v patách. Oba mluvili se stejnou dychtivostí, dokud nevstoupili dovnitř a dům nepohltil jejich zvuky.

Eleanor Queen, opuštěná svým parťákem na hraní, zůstala stát na dvorku a pozorně si prohlížela oblohu. A lesy. Její oči vypadaly vyplašeně.

„Eleanor Queen?“

Děvčátko stále sledovalo své okolí, s větší ostražitostí, než jakou mu věnovalo při předchozích návštěvách. Orlu zamrazilo. Co to připoutalo dívčinu pozornost? Sledovala ji, jak přimhouřila oči a naklonila hlavu, jako by se pokoušela rozeznat nějaký vzdálený zvuk. Dát smysl něčemu, co Orla nemohla slyšet nebo vidět.

„Miláčku, něco je špatně?“

„Jaký druh stromu říkal táta, že to je?“ Její ruka v rukavicích ukázala na obra, který se tyčil asi padesát metrů za domem. Jeho obrovské větve shlížely dolů na menší stromy, které ho obklopovaly. Možná to dělalo to břidlicové nebe, možná okolní stromy bez listů, ale velká borovice vypadala ještě starší než na jaře. Jako starý vyčerpaný člověk.

Orla se pokoušela si vybavit, co o ní řekl realitní makléř, když jim to tady poprvé ukazoval. Zdůraznil, že strom je starý více než pět set let. To si pamatovala. „Borovice vejmutovka, myslím? Zeptáme se znovu táty. Je tak velká, protože je *pět set* let stará.“

Eleanor Queen na strom dále zírala se soustředěním, které Orlu znepokojovalo. Nevyčetla z tváře své dcery ani obdiv k tomu úctyhodnému věku, ani zvědavost. Bylo to něco mnohem víc zneklidňujícího.

Strach.

„No, tak už pojď. Měla by sis vzít zimní kalhoty a čepici a rukavice, jestli si chceš hrát venku.“ Orla si nemyslela, že by její dcera v tuto chvíli chtěla právě tohle. Ale bylo to přece přesně to, co Orla očekávala od života na severu – klid a pomalé tempo divočiny. Eleanor Queen si nikdy nebude muset dělat starosti s tím, jestli stihne taxík, nikdy se

nebude tlačit v přeplněném vagonu metra. Možná jen nebyla zvyklá na to, jak je všechno tiché, odlišné. Jak v tomto tichém místě vítr přiměje věci promluvit.

Eleanor Queen se náhle otočila a vyrazila směrem k domu. Orla si nechtěla připustit, že na její tváři opravdu viděla strach, ale zaváhala. Proč se Eleanor Queen veheimentně drala dovnitř? Co ji vyděsilo? Bylo tam venku něco? Pátrala očima v terénu na zadní části jejich pozemku. Ve vzduchu byla cítit příjemná vůně hořícího dřeva - zapálil už Shaw oheň v kamnech? Nebo to byl kouř od nějakých sousedů? To ne. Široko daleko nebyly žádné další domy.

Její pozornost upoutal pohyb, takže se znovu zaměřila na obří borovici právě v okamžiku, kdy z jejích větví spadla kaskáda sněhu. Nemyslela si však, že to způsobil vítr, protože ten se již utišil. Mohl by se strom třást? Klepat se zimou a vlhkem jako pes? Ozval se zvuk, který nedokázala identifikovat, měkké šup. Znovu a znovu.

Otevřela ústa. Něco se k ní pohybovalo. Něco tichého, ale obrovského. Žaludek jí říkal *Uteč!* Nervy v její páteři křičely varování, ale ona nemohla.

Stromy jeden po druhém setřásly sníh. To byl ten zvuk: sníh ze stovek větví postupně padal na bíle vypolstrovanou zem. Ale nebylo to ze všech stromů najednou. O to šlo, tohle bylo špatně, proto jí ztuhla krev v žilách a proto byla paralyzovaná očekáváním. Jako by se mezi stromy tvořila pěšina, postupovalo to od goliáše směrem k ní. Orla by to chtěla nazvat *řetězovou reakcí*, ale její mysl to zavrhla jako nelogický nesmysl.

Přicházelo to.

Když spadl sníh z posledního stromu na okraji mýtiny, přihnal se k ní silný závan větru. To Orlu vytrhlo ze strnulosti a vrhla se k verandě. Zakopla, ale dostala se až do domu a zamkla za sebou.

Když se opřela zády o dveře, sama zmatená svým náhlým únikem, její pohled se setkal s pohledem dcery a v tu chvíli jí krev ztuhla znovu. Do okna narazil oblak sněhu. A pak ještě jednou. Eleanor Queen se s doširoka otevřenými očima choulila v rohu za studeným sporákem. Nahoře se Shaw a Tycho chovali, jako by všechno bylo normální. Povídali si, a jak stěhovali věci, vrzala pod nimi prkna v podlaze.

Orla to nechtěla ještě zhoršovat, ale její dcera vypadala vyděšeně. Co se vůbec stalo? Ona nikdy nebyla v lese po sněhové vánici. Cítila se teď hloupě, jako by se zabarikádovala před matkou přírodou. Ustoupila od dveří a pokrčila rameny.

„Byl to jen vítr po sněhové bouři,“ řekla. „Je to stejné, jako když má zemětřesení dotřesy.“

„Nevpustila jsi to dovnitř.“

„Samozřejmě...“ Ale než mohla říct cokoli dalšího, Eleanor Queen vyskočila ze dřepu od černého sporáku a rozeběhla se nahoru po schodech. Přitom volala svého tátu.

Orla by nejraději udělala to samé. Chtěla utíkat nahoru a najít Shawa. Požádat ho, aby ji objal. Slyšela ho, jak uklidňuje jejich dceru.

„Je to v pořádku, Ele-Queen.“ Tycho napodoboval svého otce.

To ji přimělo k úsměvu. Přehnaná reakce by nepomohla. Orla naslouchala u vchodových dveří. Venku bylo ticho. Otevřela je a opatrně vyhlédla.

Nic se nepohnulo. Na sněhu se leskly ledové krystaly. Bylo to hezké, ale ona tomu moc nevěřila. Cítila, že pevné zdi byly spolehlivější a povědomější. V její mysli byl *domov* místo ohraničené stěnami, a ne to, co leželo za nimi. Nechala dveře otevřené dokořán, kdyby musela rychle ustoupit, a došla k autu, aby přinesla zbytek věcí.

4

Podle standardů většiny lidí to byla mizerná koupelna. U *Lovců realit* by z ní rozhodně nikdo do mdlob nepadal, ale Newyorčané měli odlišné hodnocení pro *prostor*. Měli přátele, kteří se museli spokojit s malým sprchovým koutem, stěží dost velkým pro dospělého, umístěným vedle záchodu, ze kterého jste se při sezení mohli naklonit dopředu a rovnou si opláchnout ruce v umyvadle. Nyní měli hodně prostoru - vzácné komodity. Tu černobílou vinylovou podlahu budou muset jednoho dne vyměnit, ale to půjde snadno. Staromódní umyvadlo na podstavci bylo okouzlující a trůn, jak mu Shaw rád říkával, byl natočený k zamrzlému oknu. Orla už umístila pod okno malou knihovničku a naplnila ji složenými ručníky a zásobami toaletního papíru, ale možná by tam měla přidat také skutečnou knihu nebo dvě. Třeba jim poklidné tempo jejich nového života dopřeje i více času užít si uklidňující pohodlí dlouhých koupelí.

Vyklouzla z tepláků a termoprádla, napnutými prsty u nohou z nich udělala na podlaze malou hromádku a vstoupila do vany s poškrábaným dnem. Byla hlubší než jejich stará vana a ona vdechovala páru stoupající z horké vody. S lýtky podepřenými o okraj pohlédla na svá kolena

a chodidla. Byla doširoka vytočená do opačných směrů a dokazovala tak její přirozenou flexibilitu. Špičky prstů u nohou byly po desetiletích baletní dřiny úplně tvrdé. Černé vlasy si přehodila přes opačný okraj bílé porcelánové vany a vnímala teplý vzduch přicházející z větracího otvoru za její hlavou. Kotel ve sklepě dělal svou práci a prostřednictvím rozvodů ve zdech vyhříval celou koupelnu.

Tohle potřebovala. Po téměř třech měsících zmatku a neustálého přemýšlení nad současným stavem věcí si konečně mohla odpočinout. Její ruce a nohy se ve vodě pomalu rozplynuly, i když s myšlenkami to tak snadno nešlo.

Když bylo její tělo v pohybu, protahovalo se, otáčelo a skákalo, byl to zázrak a ona za něj byla vděčná. Stroj ze svalů a masa. Ale když ležela na zádech, nahá, nehybná, viděla z něj pouze vystupující kosti a ploché břicho. Připadala si spíš jako pakobyлька než jako žena.

Přátelé říkali, že je exotická, ale Orla nikdy nepřišla na to, proč je pro ně její podivný vzhled tak přitažlivý. Děla-la dojem, že se nad manželem přímo tyčí, i když ve skutečnosti byla jen o kousek vyšší než on. Všechno na ní bylo přehnaně dlouhé. Dokonce i rysy obličeje. Někteří její politicky nekorektní přátelé se vždy bavili tím, že vyžadovali po nových známých, aby odhadli Orlinu etnickou příslušnost. Padaly návrhy jako řecká, perská, italská, izraelská, peruánská, syrská... Když se pak nechali podat, řekla jim, že je úplně normální, běžná Američanka, ale to nikdy neuspokojilo jejich zvědavost. Takže jim řekla také o své venezuelsko-irské matce a filipínsko-francouzsko-americkém otci. Načež se zeptali: „Páni, a kolika jazyky mluvíte?“ No, a pak se zatvářili zklamaně z její odpovědi. Jako člověk pocházející z mnohojazyčného rodinného prostředí, který mluví pouze anglicky, neodpovídala jejich představě toho, jaká by podle nich měla být.

Tyto rozpory si v sobě nosila neustále – napůl obdivuhodnou a napůl frustrující realitu svého života. Nebyla tak docela žena z tohoto světa. Ve svém oboru byla dobrá, ale nebyla hvězda. V tradičním smyslu nebyla moc krásná. Ostatní ženy jí záviděly její štihlou, ale Orla toužila po pár kilech navíc a trochu větších prsou. Nikdy nemilovala své tělo víc, než když byla těhotná, a potom litovala, jak rychle se jí zase vrátila původní postava. Neudržela si tu zaoblenost, bohyní byla jen krátce.

Shawa silně fyzicky přitahovala, ale to byl pouze jeden prvek jejich milostného vztahu. Dalším byl třeba způsob, jakým ho motivovala, aby šel za svými obtížnými a někdy i nedosažitelnými uměleckými cíli. Nechávala ho užívat si ten pocit, že je táta v domácnosti. Když objevil kouzlo olejomalby – a její tematiky –, jeho nadšení se znovu prohloubilo. Ve třiceti osmi letech se cítil být na vrcholu sil. Už byl na světě dost dlouho na to, aby získal zkušenosti, ze kterých mohl dál čerpat, už našel sám sebe. Jeho talent a zájmy se konečně projevíly.

Nebyla ještě zvyklá na ten pocit, že on má důležitou práci, zatímco ta její už je dokončená. I kdyby zůstali ve městě, bylo by pro ni těžké přijít na to, co by měla dělat dál. Ale *zde*? Nikdy ji ani nenapadlo, že by svého manžela od něčeho odrazovala nebo nutila udělat krok zpět. Vždycky ho podporovala a chtěla mu dopřát pocit uspokojení a naplnění. Ale jeho plán znamenal, že se společně pouštějí do zcela nového života. Některé z jejích hrůzostrašných obav byly sobecké. Co bude *ona* dělat v téhle divočině?

Její ruce pod vodou se zatínaly v pěst kolem neviditelných kamenů, svíraly se a svíraly. Přistihla se, že to zase dělá. V předcházejících týdnech měla ty neviditelné kameny v rukách už mnohokrát. Každý den, který trávila u Walkera a Julie, se ta myšlenka vynořila: *Nepatříme sem*. Shaw

možná kdysi býval pan Dobrodruh, ale posledních dvacet let ke svému „přežití v džungli“ potřeboval módní kavárny a kvalitní vietnamské restaurace. Měl rád vernisáže v galeriích a atmosféru Greenwich Village. Experimentoval se svými vousy a sebevědomě se oblékal do křiklavých barev. Kdysi dávno opustil Plattsburgh právě proto, že až příliš vyčníval ze své rodiny navlečené do flanelových košil a džínů. Teď už si ho dospělý Walker nedobíral a z bratrova návratu měl radost. Jenže Orla si uvědomovala, že tento nový způsob života v odloučení od společnosti pro ně není. Shaw dostal od Walkera dárek. Byly to dvě dlouhé zbraně po otci – puška Springfield s teleskopickým zaměřovačem a dvouhlavňová brokovnice. Plánovali, že spolu půjdou na lov. Shaw přísahal, že si stále pamatuje, jak stáhnout jelena z kůže. Prý to dělával celé dětství, ale Orla ho znala pouze jako muže s rukama od červené olejové barvy, a ne od krve.

Uvědomovala si, jaké by to mohlo mít důsledky v reálném životě. Pokud by došlo jídlo, nezaběhne si do večerky na rohu ani si nic neobjedná z oblíbené restaurace. A co kdyby se nedejbože některé z dětí vážně zranilo? Jak dlouho by museli čekat na pomoc nebo pro ni sami jet autem? Připravili se na všechno, ale to její obavy nerozptýlilo.

Necítila to dobře.

Necítila to dobře a nemohla to Shawovi nijak vysvětlit (ženská intuice?). Řekl by jí, že si na to prostě musí zvyknout. A měl by pravdu. Připomněl by jí její první dny v New Yorku, tu vyplašenou teenagerku přebíhající ze školy na konkurzy, každodenní stres a spěch. Ale ona si tam přesto našla své místo, svůj domov. To samé teď očekával Shaw od ní na tomhle místě a Orla ho nechtěla zklamat. A tak si své pochybnosti nechala pro sebe.

Vylezla z vany a postavila se vedle ní, nechala stékat kapky chladnoucí vody dolů po svém těle. Slíbila to

Shawovi a rodině. Zavázala se. Děti potřebovaly její sílu – její flexibilitu – a ona potřebovala předvést své umění připůsobit se. S větším odhodláním, než jaké pocítovala celý den, popadla Orla ručník a rychle se usušila.

Její pyžamo bylo pohodlné a teplé. Kalhoty dosahovaly sotva ke kotníkům, ale rukávy plandaly přes ruce jako výsledek neustálého vytahování a muchlání látky v dlaních. Potisk na jeho přední straně připomínal třicáté páté výročí založení Empire City Contemporary Ballet. Písmenka se už rozpadala a byla vybledlá, opotřebovaná stářím a praním. Když vyšla z ložnice, Shaw právě s tichým „Dobrou noc“ zavíral dveře od pokoje Eleanor Queen.

„Budu ve svém ateliéru,“ zašeptal a poslal Orle vzdušný polibek. „V tom velikém!“ dodal radostně a v nadšení rozhodil paže. Ozvěna jeho slov se odrážela schodištěm, po kterém kráčel dolů.

Orla zamířila do Tychova pokoje, který se nacházel napravo od jejich ložnice, nejdále od schodů. Stále v něm byla cítit vůně naftalínu po posledních obyvatelích, kteří ho používali jako šatník. Patrová postel se sem vešla tak akorát, nechala dvě stopy volného místa na průchod a dostatek prostoru na otevření dveří. Orla našlapovala opatrně. Byla si celkem jistá, že najde Tycha spícího na spodním lůžku. Byl tam i se svým plyšovým losem, kterého svíral v ruce. Chvilí stála u okna a dívala se směrem ke garáži a za ni. Pozorovala přízračnou záři měsíce zahaleného mraky a pomalu padající sněhové vločky. Přestože jí Shaw i realitní makléř řekli, jak je dům orientovaný, nemohla si vzpomenout, kde je sever. Neseťrásla ze sebe staré zvyky – pro ni *sever* znamená Harlem a Bronx, *jih* představuje Tribeca a Battery Park. Možná slunce ráno nahlédne do Tychova pokoje a jasnými paprsky otevře jeho oči. Anebo si toho

Tycho ani nevšimne. Měl ten dětský dar spát hluboce, ve zvláštních pozicích i za podivných okolností. I tak mu ale pořídí rolety. Rolety nebo záclony budou potřeba do všech oken. Plánovala, že pondělní odpoledne stráví online nakupováním, jen co budou konečně zapojeny jejich satelitní internet a telefon. Bude to úleva, znovu se spojit s civilizací a mít zase neustálý přístup ke světu a streamované zábavě.

Telefon přes internet byl opravdu jen zálohou, dalším bezpečnostním opatřením. Jejich mobilní telefony byly vzhledem k signálu také skoro ze hry, nejspolehlivější připojení měl poskytovat satelit. Jakmile budou znovu online, Eleanor Queen bude moci zase začít „chodit do školy“. Celý tento školní rok měla domácí výuku a oni měli čas prozkoumat všechny možnosti, které jim v tomto směru nabízelo Saranac Lake. Změna školy by pro ni byla dost těžká, i kdyby do ní nemusela nastoupit někdy uprostřed roku. Rozhodli se proto usnadnit to své citlivé dceři prostřednictvím postupných změn a dělali to tak šetrně, jak jenom mohli.

Orla skoro vyprskla smíchy, když se otočila a uviděla, jak si její syn vybalil hračky. Plyšová zvířátka a i všechno ostatní naházel na horní lůžko palandy, kde dříve spávala jeho sestra. Zítra nebo pozítří vezme jeho barevné přepravky a pomůže mu ten nepořádek nějak zorganizovat. Ačkoli... hračky se neválely po podlaze a v pokoji bylo místo sotva na uložení jeho oblečení. Pokud to Tychovi tak vyhovuje, možná by tu hromadu hraček mohli nechat tam, kde je. Klekla si vedle něho a políbila ho na tvář. Přetáhla mu pruhovanou přikrývku přes odkrytou ruku, aby nenachladl. Dům byl vyhřátý, ale termostat na noc snižoval teplotu. „Dobrou noc, chlapečku.“

Nechala dveře pootevřené, aby mu světlo z chodby ukázalo cestu do koupelny, kdyby se v noci probudil. I když

by pravděpodobně spíš zavolal na rodiče. Na neznámém místě býval po probuzení hodně vyděšený. Orla prošla kolem hlavní ložnice – dost prostorné pro velikou postel a komodu – a koupelny, a než otevřela dveře k Eleanor Queen, jemně na ně zatukala.

Okno v pokoji její dcery směřovalo na druhou stranu pozemku a nabízelo jí výhled na část dvorku a řadu stromů za ním. Nová postel s květovaným povlečením stála v rohu. Na malý bílý stůl vedle ní si Eleanor Queen připevnila svou lampičku s duhovými hologramy na růžovo-fialovém stínítku. Ve starém bytě ji mívala přímo na čele svého lůžka nahoře nad Tychem.

Teď seděla s polštářem za zády a znovu si pročítala jednu ze svých oblíbených knížek. U bratranců si ráda půjčovala z jejich police dobrodružné a vědecké knížky určené pro mírně pokročilé čtenáře. Orlina levá pěst sevřela její kámen obav, prsty obemknuté kolem ničeho, držící jenom její vlastní úzkost. Co si tady počnou bez veřejné knihovny? Eleanor Queen byla vášnivá čtenářka, ale dávala raději přednost svým starým knížkám před čtečkou, kterou dostala k narozeninám od prarodičů. Orla se Shawem trávili ponoření v knížkách celé hodiny a měli jich s sebou dostatek alespoň na to, aby Eleanor Queen měla co číst po celou dobu, než se úplně zabydlí.

Orla se posadila na postel vedle ní. „Čtečka tě nebaví?“

Dívka pokrčila rameny. „Vezmu si ji, až mi dojdou papírové knížky. Nedělej si starosti...“

„Jen se ptám, nedělám si starosti.“

„Ano, děláš.“ Když se Eleanor Queen natáhla a uchočila její sevřenou pěst, Orla si teprve uvědomila, co dělá, a ruku uvolnila. „Není nic lepšího než být v posteli s velkou knížkou na klíně.“

Orla se zasmála. „Mluvíš jako nějaká padesátiletá knihovnice.“

Políbila ji na čelo a odhrnula vlasy z její tváře. Její dcera vypadala jako ona, měla stejný odstín pokožky, i když její rysy nebyly tak přehnaně výrazné. Tycho měl zase nepodadné vlasy a světlou pleť po Shawovi. Občas o tom mluvili, že mají každý *své* dítě, svoji malou kopii. Fyzická podobnost pro ně byla důležitou připomínkou, že děti mohly zdědit také další vlastnosti. Součástí jejich rodičovské strategie bylo nezapomínat, jak se sami cítili jako děti, co pro ně bylo důležité a jak si přáli, aby se s nimi zacházelo.

„Je to spousta velkých změn,“ prohodila Orla. „Nepřipadá ti zvláštní, že už nešplháš po žebříku, aby ses dostala do postele?“

Eleanor Queen se usmívala se rty pevně sevřenými kolem mírného předkusu. „Líbí se mi zdi.“

„Barva?“

Přikývla, jako by se kvůli tomu cítila trapně. Celou místnost vymalovali tyrkysovou modří, kterou si sama vybrala. Když předtím sdílela pokoj s Tychem, museli udělat kompromis: dvě zelené zdi pro něho a dvě fialové pro ni. Ale teď už se jí fialová barva tak moc nelíbila.

„Zvykneš si na život daleko od města?“

Eleanor Queen pokrčila rameny. „Něco z toho je hezké. Ale působí to divně.“

„Jak divně? Je to divně ošklivé? Divně děsivé?“

„Divné, jako by se odsud nedalo nikam jít.“

Orla se usmála. „Já vím, zlato moje. Obě budeme potřebovat nějaký čas, abychom se tomu všemu přizpůsobily. Ale zvládneme to. Bude to kouzelné – příroda je plná zázraků, jak říká táta. Já se tedy na to objeovávání zázračných věcí těším.“

„Já taky. Ale myslím, že nebudou opravdu zázračné. Žádná magie, ale reálné věci. Jenom jiné, než jaké jsou ve městě.“

„Ano, myslím, že máš naprostou pravdu.“ Dotkla se svýmnosem jejího, až se Eleanor Queen zachichotala. „Moje moudrá holčičko. Mám tě moc ráda.“

„Taky tě mám moc ráda.“

„Dobrou noc, beruško.“

„Dobrou...“

Orla už skoro zavřela dveře, ale pak se zarazila. „Chceš, abych je nechala pootevřené?“

„Ne, to je v pořádku.“ Dívčín hlas se trochu třásl, Orla však viděla její odhodlání překonat strach.

„Je mi líto, že tvoje noční světlo nebylo v krabici. Zítra ho najdeme. Proč prostě nenechat pro dnešní noc dveře otevřené?“

„Dobře.“ Eleanor Queen se s úlevou usmála a upřela pohled zpátky do knížky.

Orla jí nemusela říkat, kdy by měla zhasnout a jít spát. Její dcera to dělala, když byla unavená, a Orla jejímu úsudku důvěřovala. Naposledy se na ni podívala. Eleanor Queen vypadala dost spokojeně, přestože jí noční lampička chyběla – mezera ve dveřích byla dobrým řešením. Ale Orla nemohla tak snadno zapomenout na to, co viděla v její tváři těsně předtím, než ji samotnou vyděsil ten vítr. Co se skrývalo v lese? Vyhladovělá zvířata? Uprchlí zločinci? Neměli žádné sousedy, takže teoreticky by se nikdo neměl pohybovat tak blízko, aby je viděl nebo přímo špehoval. Ale její městské já (její měšťácké, filmy vychované já) bylo přesvědčeno, že někteří lidé, kteří se rozhodli žít v pustinách, musí být mutanti. Kanibalové a podobně.

Svémi myšlenkami sama sebe vydělala tak, že ji z toho šimralo kolem páteře. Proč ještě nekoupili ty rolety na

okna? Co kdyby tam venku bylo něco (nebo *někdo*) právě teď? Sleduje ji to, jak přechází mezi místnostmi?

Byla právě na točitém dřevěném schodišti, a tak se zastavila na trojúhelníkové podestě a vyhlédla z okna. Mířilo za dům, ale část výhledu zakrývala šikmá střecha kuchyně v přízemí – přístavba ze šedesátých let. Sněžení prozatím ustalo. Měsíc mezi mraky osvětlil bílou zem a zvýraznil pařáty stromů pohupující se ve větru. A za nimi stál ten obr – osamělá borovice vejmutovka (Shaw to potvrdil). Jeho výška byla prostě šílená. Co kdyby se rozrostl tak, že by pohltil menší stromy? Cožpak nečetla kdysi Tychovi takový příběh? Co když to pod pláštěm tmy měnilo tvar, kradlo se to po špičkách noční krajinou a drtilo svými těžkými kroky králiky a myši?

V dále zahoukala sova a Orlino tělo okamžitě odpovědělo. Svaly se napjaly. Těmto tvorům nerozuměla, jejich projevy jí nedávaly smysl. Troubící auta ano, těm rozuměla. Sousedé pokřikující na sebe v čínštině také, to jí dávalo smysl. Nikdy by si nepomyslela, že jí budou tak moc chybět všechny tyhle zvuky, které kdysi považovala za nepříjemné.

V první chvíli ji překvapilo, jak samozřejmě Shaw přijal od Walkera ty dvě pušky. Ale po krátké hádce, která tehdy proběhla šeptem v Juliině předsíni, se dohodli, že na ně Shaw hned koupí trezor. Děsilo ji pomyšlení, že by se k těm smrticím zbraním dostaly děti. Ale Shaw možná chápal něco, co ona ne: potřebovali je.

Když sbíhala po zbývajících několika schodech dolů, zavolala na Shawa: „Zlato? Víš přesně, kde jsou ty pušky?“

5

Když Orla procházela obývacím pokojem do Shawova ateliéru, rozhlédla se po čerstvě vymalovaných šedých stěnách s bílým lemováním. Mysleli si, že tato barva by mohla nejlépe maskovat stopy a pohltnit aroma kouře z hořícího dřeva. Oni sami kamna ještě nepoužili – byla malá a dost primitivní, stála v rohu na malé podezdívce z červených cihel –, ale desítkami let jejich používání v minulosti utrpěly dřevěné podlahy i stropy. V pokoji byla také jejich rozkládací pohovka a ošklivé, ale pohodlné kostkované křeslo, stolky, lampy a knihovna. Na podlaze stála nezapojená moderní televize. A pořád zbývalo mnoho neotevřených krabic, které byly naskládány u stěny, zaplněné knihami, zarámovanými obrázky, různými drobnostmi, oblečením a většinou kuchyňského vybavení. Její oči to všechno skenovaly, hodnotily a vyhledávaly mezi krabicemi nějakou dost dlouhou na to, aby v ní mohly být uloženy zbraně.

Shawovy dveře byly otevřené dokořán a ona ho našla u předního okna. Stál u něj a mlčky vyhlížel ven. Ačkoli se Eleanor Queen fyzicky podobala své matce, v jiném ohledu – zejména svojí citlivostí – byla ve všech směrech dcerou svého otce. Shaw měl na tváři stejný výraz jako

Eleanor Queen odpoledne, když pátrala pohledem po svém novém okolí.

„Slyšel jsi mě?“ zeptala se tiše. Opatrně se snažila dostat ho z jeho transu.

„Ano. Teda ne,“ zamrkal a otočil se k ní.

„Zbraně.“ Orla se pořád nemohla rozhodnout, jestli se nechová příliš paranoidně. Ale někde uvnitř už stejně věděla, že je hledá z nějakého důvodu. „Ještě nemáme ten trezor.“

„Ne, neboj se. Jsou tady.“ Shaw ukázal hlavou směrem k jednomu místu v ateliéru a natáhl se, aby vzal Orlu za ruku. „Myslel jsem si, že děti sem stejně nebudou chodit, takže zatím jsou obě pušky nahoře na polici. Jeden trezor jsem objevil v Plattsburghu, za pár dnů pro něj můžu zajet nebo si ho objednat online.“

Orla přikývla, ale neulevilo se jí. Neuměla si to ani představit, že by její děti balancovaly na nějaké stoličce, jen aby se mohly prohrabat osobními věcmi jejich otce. Ale kolik rodin už si tohle neumělo představit a pak se ukázalo, že jejich předpoklady byly špatné? Zároveň ale vůbec nechtěla, aby se zbraně schovávaly, a nejraději by je pověsila na skoby přímo nad vchodové dveře. Nedělali to přesně tak ve westernech? Když přicválali zlí hoši, mohl hlavní hrdina okamžitě popadnout pušku a vyřídit si to s nimi.

„Copak se děje?“ Shaw položil ruku na jednu její tvář a na tu druhou ji políbil. Jeho tělo se přitisklo k jejímu jako stín.

„Necítím se... úplně v bezpečí,“ připustila.

„Co si myslíš, že se stane?“ zeptal se s jemným tónem znepokojení v hlasu.

Pokrčila rameny. „Medvědi?“

Ustoupili, drželi se vzájemně kolem pasu a postavili se tak, že se dívali do ateliéru. Orliny oči se potulovaly kolem.